

Șezătoare

Bragagiu

Azi nu mai vezi o șezătoare
Când doar istorii de succese
Oamenii spun pe înserare
Tot calculându-și interese.

Și nu mai sunt la modă vise,
Ci calendare de proiecte
Că, parcă, fură interzise
Poveștile ca incorecte.

Se vede că-s rămas de viață
Știința de-o socot minciună,
Iar până-n fapt de dimineață
Trăiesc în basmele de Lună.

În ele nimeni nu se ceartă
Să prindă o întâietate,
Că, uneori, aștrii pe dreaptă
Coboară-n slove din înalte.

Și, ușurel să nu încurce,
Foșnește râu-n arinișuri,
Iar troița de la răscruce
Îndreaptă căi spre povârnișuri.

Cerbii sosesc cu-argint pe glezne
S-asculte cerul lângă ape
Sătui de fricile din bezne
Cu stele-ncep să se adape.

O melodie de tăcere
Plutește lină și prelinsă
Că inima iar vrea să spere
Din lumea-n necredință stinsă.

Îmi simt cum aripa se-ntinde
Ca împlinirea de minune
Stejarul că presară ghinde
Ca lacrimile-n rugăciune.

Pe undeva o voce strigă
Din păsări ori că din fantasme,
Din umbre joase de ferigă

Se-nalță bourii din basme.

Eu nu mă mir că-s în trăire
În nopți senine, luminoase
Precum în viață e-o Iubire,
Dar nu în liricele false...

Cu-atâta greu îmi rup tot dorul
Să-l strâng ascuns pentru chindie
Când Soarele-nflori bujorul
În zariștea portocalie.

Cum să-nțeleagă-așa desfături
Acei ce nu știu vremea sfântă?..
Căci Dumnezeu ședea alături
Și-L auzeam cum se încântă...
Victor Bragagiu